

Orjuus 1

Kyntesi muistuttivat lakkaamatta kaarnaa
ja ajasta johon koetimme palata
mustaa vettä pitkin
pupillista pupilliin, kunnes ymmärsit,
ettei se koskaan ollut sinun aikasi.
Olin nukkunut miehen kanssa,
tuntenut jotakin tutun häviön kaltaista,
ehkä kasvavan voiman tunteen,
juuret kielessä jolla olin oppinut
valehtelemaan, sanomaan
uudisraivaajan sanat puun ja kuoren välissä.

Kun olin lapsi, opin tuon kielen
häneltä joka opetti minut pitämään kädessäni
hiekkaa, samanväristä kuin hänen hiuksensa,
hänen ihonsa, hiekkaa joka kovettui syljestä,
pyramidihuijausta. Hän opetti
puhumaan kauniisti jokaisesta ihmisestä.
Hän sulatti kielelleni jäätyneet sanat,
teki niistä mustaa vettä joka virtasi
pupillista pupilliin. Ripustan
hänen muotokuvansa kasvoilleni
aina kun sylkeeni sekoittuu hiekkaa,
jonka sitten puhallan pois
kevyesti, kaikella voimalla,
ja irrotan otteesi näköisestäni kaarnaveneestä
joka kannattelee minua
pupillivesien yllä, sinisilmälappujen lepattaessa,
kunnes lennän särkymättömänä hiekkamyrskynä
päin maailmaa, joka on kuumaa lasia.

Orjuus 2

Mies kantoi uimataidottoman kuiville
viileän veden luokse, vesijohtolaitoksen varjoon
turvaan puujumalilta ja ukkosen johdatukselta.
Hän antoi työkyvyttömälle työtä,
peseytymättömälle puhtaat neulat,
puhekyvyttömälle sanat, joilla parsia itse toiseksi.
Hän talutti rampaa laitoksen pihamaalla,
missä ruoho piikitti jalkapohjiin
lampaanvillatiivistettä, mustan taivaan turvetta,
joka sai pilvet liikkumaan hitaammin
iiriksen virrassa. Laulutaidoton lauloi
hänen ylistystään ja se teki hänelle hyvää.

Kun sairas parantui, hän sai kodin
jätelaitoksen läheltä, kaupungin laidalta,
ja myöhemmin paikan yliopistosta.
Ensi töikseen hän kaiversi
yöpöydälleen puisen nukken, kaupungin,
jolle muotoili hyväntekijänsä kasvot.
Hän antoi nimen tuntemattomalle,
naulasi teesinsä tutkimuksen
taka-oveen, jonka jätti raolleen
siltä varalta, että mies tulee takaisin
ja murskaa harjakattoiset kerrostalot
ukkosenjohdattimiseen, kävelee
pitkin läpinäkyvää tekstin merta,
joka vyöryy valtoimenaan yli.
Paperille tervehtynyt kirjoitti
vain kaivoista, maan sisään ropisevasta
toivosta, pilvien palamistuotteesta.

Menestys 1

Ei jokainen padottu kyynel juutu kiveksi itkumuriin,
osa kasvaa mereksi isän ja pojan välille.

Kun lakkasin vetistelemästä, palasit äitisi helmoihin. Minä taas kasvoin vainoista ja joukkomurhista selviytyneen isäni saappaisiin. Ne olivat pienemmät kuin omani, niin ahtaat että jokainen hetki niissä särki pikkumarvasta. Isä oli kuolemaisillaan. Hän kysyi sinusta, sanoin että olit uusi maailma, kaunis vallankumous, uskonnollinen usko demokratiaan ja uskomaton kokki. Miksi te sitten erositte? hän kysyi. Koska minä en ollut sitä kaikkea, vastasin. Etpä tietenkään, hän sanoi. Sitten hän kertoi itsestään, halusi jättää tarinansa minulle. Yritin kuunnella, mutta kengät olivat niin pienet, että ne särkivät pian kauttaaltaan jalkojani. En kehdannut riisua niitä, joten sinnittelin, keskityin kipuuni, otin sen vastaan kuin valtavan kiven, jota työnsin jatkuvaan ylämäkeen. Enkä näyttänyt irvistystäni. Isä puhui joitakin tunteja, minä keskityin kipuuni, mutta onnistuin pitämään kasvoni peruslukemilla. Sitten hän kuoli. En ollut kuullut yhtäkään isäni viimeisistä sanoista. Riisuin kengät, jätin ne sairaalan eteiseen ja kävelin paljain jaloin kotiin.

Menestys 2

Mies nukkuu toisen sylissä.
Katse silmäluomen alla sykkii,
pumppaa verta eläviin kuviin.
Vieras käsi sydämellä kuuntelee
koskea ihon alla.

Mies herää:
koski tuo kasvojen rannalle
kehystetyn muotokuvan
ja huuhtoo sen hiekasta.
Vieras käsi kämmenselällä kuuntelee,
johonkin koskee, jokin sykkii, pumppaa
verta kynsinauhan alle, valaa muiston,
asettaa maailman sen kehykseksi.

Muutoksella on jälleen kasvot:
kaikki on liikkeessä, painajainen ohi.
Aamupöydässä lasittuneet katseet
kilstävät, vihersmoothiesydän iiriksenä
pyöreän valkoisen pöydän keskellä.

Menestys 3

Kaikki ylimääräinen tuo lohtua.

Kun erosimme, päätin lähteä päivälliselle kuuhun.

Kiipesin sinne lapsesta asti kasaamaani muovivuorta pitkin.

Perillä en löytänytkään ruokaa, joten olin pian uupunut ja väsynyt.

Asuit silloin jätekeskuksen lähellä, olit juuri muuttanut asumaan pienellä vuokralla

kaupungin laidalle. Haisevan kukkulan nyppylä oli seudun

korkein paikka. Kun huusin oikein kovaa apua, sinä kuulit sen ja

nousit sille, tosin turhautuneena, katsomaan mikä minulla on hätänä.

Vastasin että nälkä, ja heitit minulle leivän, jonka päiväys oli umpeutunut

valovuosia sitten, sekä puoliksi syödyn omenan. Olit jo ottanut ensimmäisen haukun.

Kaikki ylimääräinen on lohdullista, riidatkin, riidat erityisesti. Ilman niitä on vain selviytymistä.

Kun söin omaa ruumistani, pyysin sinua puhumaan, kertomaan päivästäsi.

Mutta et kertonut, vaan kysyit: miten sinä pääsit sinne?

Minne? ihmettelin. Sinne mistä olet aina unelmoinut, sanoit.

Minua hävetti polku, jota olin kiivennyt huipulle, mutta yritin selittää,

että porrasaskelmat olivat kaikki lahjoja, minä olin rakastettu lapsi, nuori ja aikuinen

eikä lahjoja saanut heittää pois. Niin minulle oli opetettu. Kaikkia

muovipäällysteisiä paketteja, rikkimenneitä villasukkia, tyhjiä viinipulloja,

vanhentunutta viihde-elektroniikkaa ja lukemattomia kirjoja pitkin pääsin

tänne – polku kuuhun on päällystetty kiitollisuudella. Ilman kiitollisuutta on vain selviytymistä.

Selvä, sanoit, että miksi minun täytyy nousta kaikkien muiden ihmisten jätteiden päälle

syöttämään sinua?

Sanopa se, sanoin, satuit syntymään sen verran myöhemmin, ehdotin, en minä tiedä, myönsin. Onko

se minun ongelmani? Olen hengenhädässä, kiitän sydämestäni että autoit.

Ja miksi minun täytyy – jatkoit saarnaamista jätevuoren päällä seisten kuin olisit matkinut vanhaa

minua – miksi minun täytyy olla murheellinen, kärsivällinen ja puhdassydäminen, miksi minun

täytyy tahtoa rauhaa, kun minua raiskataan? Miksi äitimaan pitää kantaa jokaisen olennon surut ja

ilot. Eikö siellä ylhäällä ole tilaa kaikille?

Ei tänne kukaan halua, vastasin ja tartuin jälkiruokaan, ei täällä ole mitään ylimääräistä.

Kun ateria oli ohi, kääriydyin suojamuoviin ja asetuin oikealle kyljelleni ansaittuun lepoon.

Menestys 4

Mies petaa sängyn toisen mentyä,
laskostaa silmäluomensa päiväpeitteeksi,
heittää iiriksensä syötiksi horisonttiin
ja aloittaa päivän hänelle

rakennetussa maailmassa,
joka syntyi kun hän lapsena
heitti silmällään leipää eikä tuntenut ruumistaan,
joka vavahteli vieraan sydämen lyönneistä,

iskuista silmäluomiin,
veden kovuudesta verkkokalvolla,
omakuvasta, jossa järvi
on aavikko nuotion yllä.

Helpottaa, kun kaikki on liikkeessä:
pörssikurssit, jalat, tuulessa
lepattava iho, muistot sen koskissa,
kohina, joka muistuttaa maailmaa.

Menestys 5

Ei kukaan maksa tarpeeksi veroja, ei kukaan näe tarpeeksi nälkää, silmien avannot eivät höyrysty kirkaaksi pilveksi, tyttökulta, meidän työmme jatkuu: vaikka koneet piirtävät ihannekuvia lerppuvien silmäluomien taakse, ei kyyneleistämme ole köyhille juomavedeksi.

Niin yksinhuoltajaisäni luennoi minulle, kun olin lapsi. Ilman päämäärää, tunnista toiseen.

Kun hain lukion jälkeen oikeustieteelliseen,

hän kokkasi minulle ennen pääsykokeita tukevan aamiaisen ja muistutti, että minulla oli oikeus tehdä parhaani ilman syyllisyyttä. Toiset saivat keksiä tekosyitä.

Kun valmistuin ja sain ensimmäisen työpaikkani, lähdimme juhlimaan sitä kahdestaan mökille, saunaan jossa olin saanut alkuni.

Isä heitti löylyä kiukaan mukulakiville, sai kotikaupunkini kasvot punottamaan

puhuessaan historiasta: veri kohisi siltojen alla, kunnes lämpö karkasi yliseen

ja pitkä talvi hautasi alleen erimielisyydet, niin tarina kerrotaan, mutta kurjuus jatkui senkin jälkeen

enkö kestänyt sitä, vaan pinkaisin lauteilta juoksuun

ja loikkasin avantoon, sukelsin tyhmänrohkeasti

pienestä reiästä maailmaan, ilman lompakkoa, ilman jakkupukua ja silkkisukkia.

Minut tapettiin pimeässä ennen kuin ehdin avata silmiäni tai suutani.

Isä läksytti minua tempusta, kun pääsin hädin tuskin kuolleena takaisin.

Hän ei ymmärtänyt mitä yritin tai mitä yritin olla ymmärtämättä.

Tiedän, että olet yksinhuoltajan lapsi, isäni sanoi,

tiedän, että sinulla on siksi vaikeaa, on epäreilua mitä äidillesi tapahtui,

ja joskus mietin, kun suhaan lentokoneella ees taas, kokouksesta toiseen,

että mitä muka tarkoittaa oikeudenmukaisuus, kuka

sellaista sanaa kehtaa käyttää, ja mietin että jumalilla ei varmastikaan

ole omaatuntoa ja siksi se on rikkaillekin suunnaton rasite,

sitten mietin sinua,

kuinka kävelit lapsena ympyrää, ajatuksiisi uppoutuneena, et uskonut

koskaan mitään, mitä sinulle sanottiin tai mitä sanoit toisille,

et uskonut edistykseen, et kaivannut menneeseen,

hiljalleen ympyrä laajeni ja astuit sen ulkopuolelle. Sen keskellekö

yritit hypätä äsken?

Tehdas

Ensimmäisenä päivänä potkut saatuaan
ihminen löi peilin säpäleiksi, omaksi kuvakseen,
ja monisti jokaisen tulevan päivän
ensimmäisen kaltaiseksi, kunnes huokaisi:
näin on hyvä. Hän lepäsi,
kun päivät lisääntyivät keskenään,
taltuttivat sairauksia kilpaa ajan kanssa
putkistoissa, joita pitkin jätteet valuivat
vesistöön, peilin irvikuvajaiseen,
jonka virtaukset eivät koskaan toistuneet
kuin maanantait tai kasvojen rypyt,
ja kun hän tiesi täsmälleen mitä tulisi käymään,
hän lähti tarkastuskierrokselle.

Osa-aikatyötä haki kokoaikaisesti
tuhansia omakuvansa rikki luoneita eläimiä.
Ihminen katsoi heitä
kodeissaan, koneillaan, yksin näppäimistöä
raadellen, säälien ja myötätunnolla. Hän näki
heidän tulevaisuutensa samanlaisena
kuin omansa, hän haistoi palavissa
hiekkapaperimetsissä simpanssien riisutut nahkakengät,
nostetut kuumalle hellalle siestan ajaksi, ja muisti
oman vaippaikänsä puisen pilvenpiirtäjän kellarissa
ja teinivuodet:
metallisesta kaulapannasta ukkosenjohdattimeen
sidotun koiran, joka kakoi ulos salamoivaa nöyhtäpilveä,
raateli yksin näppäimistöä, jotta saisi vauhtia
päivien liukuhihnaan, jolla tahtoi juosta
viimeisen gepardin kanssa kilpaa.

Lumiauran käyttöikä

Ylitin itseni eilen:

talloin mätänevää ruumistani,
kunnes kantapää upposi keuhkoihin
ja toisen jalan päkiä
puhkoi sappirakon,
joka aivasti kuin kruunukorkillinen piimäpullo.
Pää oli propellilakissa, lapsuuden eteisessä,
unessa jossa matkustan junalla pääte-
pysäkin ohi ja löydän itseni
hattuhyllyltä, käsi lipassa palvomassa
täydellisen ympyrän muotoista talorivistöä,
pihaa, jonka keskellä järjestetään osallistavat talkoot
lumen auraamiseksi hevosenkengän muotoon.

Nousua oli edeltänyt huumaava poraamisen ääni, nousin
ilmakehän avannosta läpi, lämmitin
maailman saunaksi samalla kun nousin,
liidin painovoimattomuuden ristillä kädet levässä,
havunneuloja kantapäissä, tiedottomuuden
mustaa kultaa hampaissa, nousin
ja nousin, niin että olin lopulta vain muisto
käyttämättä jääneestä talvirenkaasta.

Silloin havahduin siihen, että seisoin liikennevaloissa
vieraan planeetan parkuvalla iholla, rattaissa.
Vihreät kraatterit aivastivat ja pellavametsä hengitti.
Minulla oli lupa kiihdyttää
niin kauan kuin täydellisen ympyrän muotoinen
maaliviiva vielä kuivui.

Orjuus 3

Yliopistolla oli siihen aikaan kaksi ihmistä,
kaksi aurinkoa, joiden lämmössä
pahan kukat kuihtuivat muovisiksi
orkideoiksi, sanat joita ei voinut lausua
paloivat roihuten, kun tarkastelimme niitä
suurennuslasi kädessä. Sinä pitelit,
minä katsoin ja toisinpäin. Poltimme
kilpaa historian rikkaruohoja, nimiä
joiden tuhka lähensi meitä toisiimme,
sillä sama ristiriita unohduksen
ja kaunan välillä oli kantanut sinutkin
kiviripsiensä harjanteella pupillivesien ylitse,
heittänyt iirikesi hauen kitaan,
veistänyt ihostasi soittimen ja opettanut
näppäilemään hiekkaa kuin kannelta.
Hiekanvärисellä oluella kerroit kaiken
ennen kuin kerroit nimeäsi. Ovatko nämä runoja,
kysyit ja ojensit sormesi minulle.
Pyysin tarjoilijalta veistä ja leikkasin
sormenpääsi irti. Nyt ovat,
sanoin. Kaikkihan me puhumme
itsestämme itseämme isomman
minän varjossa. Mykkä luomi
aavikkonuotiolla paistuvassa kalansilmässä
on haaksirikkoutuneen musta laatikko
täynnä villisikaenkelin suojaavaa karvaa.